

1 כ"י תבוא לראות פני - פירש רש"י דנפקא ליה מדכתיב "רמוס חצירי" דמשמע דהולך
2 במגעליו, ותימנה הוא: דבפרק "הורואה" (ברכות סב,ב) מפיק ליה מדכתיב "של נעלך"
3 ויש לומר: דהתם עיקר. אבל הכא ניחא ליה לאתויי ראייה כדכתיב "כי תבאו לראות" וכו'.
4 **דכתיב** ובאת שמה והבאתם שמה - הוא דאמרין (פסחים סא,א): ערל וטמא משלחין

5 קרבנותיה, דאף על גב דליחנודו
6 בביאה - ההם מיירי בגדרים ונדבות שאין קבועין
7 זמן בהבאת גלים, והאי קרא לא משתייער אלא
8 בעולת ראייה, דבעינן ביאה. אך קשה, לרבי
9 שמעון דאמר פרק חריגא דמועד קטן (טז,א):
10 "וביום באו יקריב" (יחזקאל מד) בזמן שהוא ראוי
11 לביאה - יקריב, בזמן שאינו ראוי לביאה - לא
12 יקריב. ופשיטא מהתם דמזויר לא ישלח קרבנותיו.
13 וכי לית ליה הווא דלעיל דערל וטמא: דמשמע
14 דליכא מאן דפליגו ולא מסתבר לחלק דהתם
15 במצוה לחוד והווא בשאר טמאים - דהאי קרא
16 בסתמא כתיב, משמע דאכל טמאים קאי. וכי
17 תמא: משום דכתיב לעיל מינה "שבעת ימים
18 יספרו לו" (שם) דמשמע בימי ספורו, דקאי דוקא
19 אמצוירע - הא אפסקיה למילתיה "וביום באו אל
20 הקודש אל הוצר הפנימי" דדרשנן מיניה: וזו
21 עשירית האיפה. ועוד: התם הוה ליה לאתויי
22 להווא ערל וטמא למיפשיט מינה דמשלח שפירי
23 ונראה בעיני דהתם בקבלת מצוה ממצוה
24 מיירי, ובשמיני לפרואה כי בעי לאתויי קרבנותיו
25 חזר ונצטרע, הלכך האי קרבן דמחוייב - לא מצי
26 מייתי, כיון דלאו בר ביאה הוא. אבל בגדרים
27 ונדבות - מבטיא שפיר אף מצוירע כמו שאר
28 טמאים. והתם הארכתי בדבר לפרש מהדיא
29 דערל וטמא משלחין קרבנותיה, ולא בעינן
30 סמיכה, כמו בהדיא דהשולח וטמא ממדינת הים
31 "דכל הגש" (גיטין כח,ב) דפרך לה: והא בעי
32 סמיכה: ומוקי לה בקרבן נשים, או בחטאת העוף
33 דהתם בערל שמתו אחויו מחמת מילה, וטמא כמו
34 מצוירע או זב דאין טהרתו תלויה רק ברפואה,
35 ואפשר שלא יתרפא לעולם, הוה ליה מחוייב
36 קרבן - הלכך טוב לנו שיביא בלא סמיכה. אבל
37 התם בגיטין - יש לנו להמתין עד שיביא. עוד
38 הארכתי התם בפרק שלישי דגיטין (שם).
39 **דמרבח** ערל כי טמא - אמר הרב רבנו אלחנן,
40 דהא דאיצטרך קרא דלעיל למעוטי ליה טומטום
41 ואגדרוניטוס, ולא למעוטי מספק ערל - התם
42 אליבא דרבנן הוא, דלרבי עקיבא לא צריך. ומיהו
43 אך קשה, אמאי איצטרך מיעוט לערל גבי פסח?
44 תיפוק ליה מטמא ויש לומר: דהתם ממעטינן ערל
45 שמתו אחויו מחמת מילה דלאו כטמא. ומיהו, וזו
46 דוקא לפירוש רש"י דמפרש התם ערל, שמתו
47 אחויו מחמת מילה, יש להעמיד הכי, אבל לפירוש
48 רבנן תו דמפרש שדואג מחמת הצער, אבל מותו

49 אחויו מחמת מילה הוא אנוס, יש להקשות לרבי עקיבא דמרבח ערל כי טמא: אמאי איצטרך קרא לערל דפסח? תיפוק ליה מטמא ויש לומר: דמהתם ידעינן ליה בעלמא כיון דמדמה ערל
50 לטמא בפסח - דרשין נמי מ"איש איש" לרבות ערל כטמא. אבל ליכא למימר דאי ליכא קרא אלא דערל כטמא הייתי אמר דפסח בא בערלות, דאי הוה רובן ערלים כמו בטמאה, דהא
51 מנא ידעינן לרבות ערל כי טמא - מ"איש איש כי יחיה צרוצו או זב, והתם לא כתיב רק טומאת צרעת וחיבתו, ואנן אמרינן בריש "אלו דברים" (פסחים סא,א) דלא דויד רק טומאת מת בלבד.
52 והשתא סוגיית דהבא פליגא ארבא דריש "הערל" (במות ע"ב), דקאמר: דלא לישתמיט תנא דמרבח ערל כי טמא, ונוקמא כרבי עקיבא. ופרך ליה מהבא דערל וטמא פטורין מן הראייה,
53 ומשני: שאני התם משום דמאיס. ומשמע דאפילו רבנן מודו. כלומר, לאו משום דמרבח ליה כי טמא, אלא משום דמאיסו ומיהו, יש לומר דהכי פירושו: שאני התם משום דמאיס, להכי מרבח
54 ערל כי טמא אליבא דרבי עקיבא. אבל לא שיהא ערל מטמא בנגיעה כטמא, להכי לא תנינודו גבי הדדי.

של

55 הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה - שלא יוכל להשיב תשובה מעלייתא להיפטר לגמרי. דממנא דברים מצי לפטור עצמו קצת, כדאייתא בפרק "הדר" (עירובין סה,א): יכולני
56 לפטור כל העולם מדין של תפלה. **דליכא** מילתא דכתיב באורייתא דלא קיימתיה - לא בעי למימר שיעיד לו שקיים הכל דמנא ידע, והא לא היה בדורו אלא היה אמר: כך
57 וכך דרשתי ועשיתי מעשה, בוא והיעידני שכן למדת גם אתה. **אמר** מי איכא איניש דאדיל בלא זימניה - לא גרס אמר. שהרי רב יוסף לא היה שואל כך, שעל זה לא מתרין לו התלמוד
58 כלום, אלא התלמוד קא פריך ליה. **והוה** שכח גביה מלאך המות - דמספר מה שאירע לו כבר. דהאי עובדא דמרים מגדלא נשייא בבית שני היה, דהיהתה אמו של פלוני, כדאייתא בשבת

(ק"ב).

1 **מפניו** - שאין הולכין בלא מנעל, דאין אדם נכנס להר הבית במנעלו, דכתיב: "מי בקש
2 זאת מידכם רמוס חצירי". **פטורים** מן הראיה. אין חייבין לשלוח עולות ראיותיהן על ידי
3 שליח. טמא אינו (חייב) בביאה, שאינו יכול ליכנס למקדש, דכתיב "את משכן ה' טמא
4 ונכרתה" (במדבר יט). ערל - ישראל שמתו אחויו מחמת מילה. הכי גרסינן: דמריב ליה

5 ערל כפטמא. "איש איש. מורע אהרן והוא צרוע
6 או זב". לרבות את הערל - שהוא כטמא, שלא
7 יאכל תרומה אם כהן הוא. עבר - שהוא חביב
8 לרבו עד שרבו מצפה ושואף מתי יראהו, יתרחק
9 מעליו! יתרחק מעליו - איך הגיע יום שנהפך
10 לו לשונא ורחוקו רצה שלא יראהו שנאמר: "כי
11 תבאר וגו'. תוכחה - שמוכיח פשעו בפניו.
12 מאי היא - מנא לן דמתיירא. כולי האי ואולי
13 - כל היסטורין הללו יקבלו, ועודנו בספק אם
14 תהיה לו תקוה, ויש נספה בלא משפט - יש כלה
15 ואין עון בידו, ולא היה משפט לספות. ופי' איכא
16 דאדיל כו' - התלמוד קא בעי לה. אמר ליה -
17 מלאך לשלוחו. אייתי לי מרים מגדלא נשייא -
18 הרוג את מרים המקלעת שיער הנשים. הכי
19 יכלת לה - מאחר שלא הגיע זמנה. הוה נקיטא
20 מתארא בידה - היתה אחוזת בידה האוד של
21 תורה, שוקרין פרגוין.

וקא

17 **רבי הונא**, כי מטי להאי קרא "יראה" "יראה" כפי, אמר: עבד שרבו מצפה לו לראותו
18 ויתרחק ממונו? דכתיב: "כי תבואו לראות פני מי בקש זאת מידכם רמוס חצירי". רב הונא
19 כי מטי להאי קרא כפי: "וזבחת שלמים ואכלת שם", עבד שרבו מצפה לאכול על שלחנו
20 ויתרחק ממונו? דכתיב: "למה לי רוב זבחיכם ואמר ה'". רבי אלעזר כי מטי להאי קרא כפי:
21 "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבחרו מפניו". ומה תוכחה של בשר ודם - כך, תוכחה
22 של הקדוש ברוך הוא - על אחת כמה וכמה! רבי אלעזר כי מטי להאי קרא כפי: "ויאמר
23 שמואל אל שאול למה הגזיתני להעלות אותי". ומה שמואל הצדיק היה מתעירא מן הדיון,
24 אנו - על אחת כמה וכמה! שמואל מאי היא? דכתיב: "ותאמר האשה אל שאול אלהים
25 ראיתי עולים", "עולים" - תרי משמע, חד - שמואל, ואידך - דאול שמואל ואתייה למשה
26 בהדיה. אמר ליה: דלמא חס ושלום לדינא מתבעינא, קום בתדאי דליפא מילתא דכתבת
27 באורייתא דלא קיימתיה. רבי אמי כי מטי להאי קרא כפי: "יתן בעפר פיהו אולי יש תקוה",
28 אמר: פולאי היא - ואולי? רבי אמי כי מטי להאי קרא כפי: "פקשו צדק פקשו ענהו אולי
29 תסתרו ביום אף ה'", אמר: פולאי היא - ואולי? רבי אסי, כי מטי להאי קרא כפי: "שנאו
30 רע ואהבו טוב והציגו בשער משפט אולי יחנן ה' אלהי צבאות", פולאי היא - ואולי?
31 רב יוסף כי מטי להאי קרא כפי: "ויש נספה בלא משפט" אמר: מי אופא דאדיל בלא
32 זימניה? אין, כי הא דרב ביבי בר אבוי הוה שכיח גביה מלאך המות. אמר ליה לשלוחיה:
33 זיל אייתי לי מרים מגדלא שיער נשייא. אזל אייתי ליה מרים מגדלא דרדקי. אמר ליה:
34 אנא מרים מגדלא שיער נשייא אמרי לך! אמר ליה: אי הכי אתה דרה! אמר ליה: הוואל
35 ואייתיה - ליהווי למנינא. אלא הויב יכלת לה? הוה נקיטא מתארא בידה, והוה קא שגרא
36 ומחריא

37 אחויו מחמת מילה הוא אנוס, יש להקשות לרבי עקיבא דמרבח ערל כי טמא: אמאי איצטרך קרא לערל דפסח? תיפוק ליה מטמא ויש לומר: דמהתם ידעינן ליה בעלמא כיון דמדמה ערל
38 לטמא בפסח - דרשין נמי מ"איש איש" לרבות ערל כטמא. אבל ליכא למימר דאי ליכא קרא אלא דערל כטמא הייתי אמר דפסח בא בערלות, דאי הוה רובן ערלים כמו בטמאה, דהא
39 מנא ידעינן לרבות ערל כי טמא - מ"איש איש כי יחיה צרוצו או זב, והתם לא כתיב רק טומאת צרעת וחיבתו, ואנן אמרינן בריש "אלו דברים" (פסחים סא,א) דלא דויד רק טומאת מת בלבד.
40 והשתא סוגיית דהבא פליגא ארבא דריש "הערל" (במות ע"ב), דקאמר: דלא לישתמיט תנא דמרבח ערל כי טמא, ונוקמא כרבי עקיבא. ופרך ליה מהבא דערל וטמא פטורין מן הראייה,
41 ומשני: שאני התם משום דמאיס. ומשמע דאפילו רבנן מודו. כלומר, לאו משום דמרבח ליה כי טמא, אלא משום דמאיסו ומיהו, יש לומר דהכי פירושו: שאני התם משום דמאיס, להכי מרבח
42 ערל כי טמא אליבא דרבי עקיבא. אבל לא שיהא ערל מטמא בנגיעה כטמא, להכי לא תנינודו גבי הדדי.

43 הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה - שלא יוכל להשיב תשובה מעלייתא להיפטר לגמרי. דממנא דברים מצי לפטור עצמו קצת, כדאייתא בפרק "הדר" (עירובין סה,א): יכולני
44 לפטור כל העולם מדין של תפלה. **דליכא** מילתא דכתיב באורייתא דלא קיימתיה - לא בעי למימר שיעיד לו שקיים הכל דמנא ידע, והא לא היה בדורו אלא היה אמר: כך
45 וכך דרשתי ועשיתי מעשה, בוא והיעידני שכן למדת גם אתה. **אמר** מי איכא איניש דאדיל בלא זימניה - לא גרס אמר. שהרי רב יוסף לא היה שואל כך, שעל זה לא מתרין לו התלמוד
46 כלום, אלא התלמוד קא פריך ליה. **והוה** שכח גביה מלאך המות - דמספר מה שאירע לו כבר. דהאי עובדא דמרים מגדלא נשייא בבית שני היה, דהיהתה אמו של פלוני, כדאייתא בשבת

מוספיטא